

jo napolnjujoče, se je goreče odzvala tej ljubezni, katero je videla v njegovih očeh ter, planivša k Aleksjeju Markoviču, ga krepko objela.

— Ah, hčerka . . . hčerka, — je s tresočim glasom in tesno jo stiskaje k sebi rekel Alekszej Markovič. — Glej . . . glej, kako veliko hčerko mi je Bog nakrat poslal, — je dejal in nenadoma zaplakal.

No, takoj, sramujé se svoje slabosti, katera se mu je zdela stárčeska, se je premagal in zasmeljal, gledaje vse sè zmedenim pogledom.

A obrazi vseh so bili razburjeni skoro tako kakor njegov in nikdo se ni smejal pri vidu njegovih solz, kakor se je bal.

— Nu, hčerka, ljubi nas vse, — je rekel tedaj, osmelujé se in jo poljubovaje, — ljubi, a mi tebe že ljubimo! Samo nekaj še: sedaj si naša, tako da se moraš tudi z mano in teto-starko tudi *tikati*! Slišiš?!

— Slišim! — dejala je Zina radostno in bilo ji je tako prijetno, da bi bila najraje ves svet tikala.

No praktična teta Liza je segla vmes.

— A dajte vendar, da jo raje s čajem napojim, — je rekla, — če ne, ona pri naših poljubih ostane še gladna za prvi dan.

In podala ji je čaško čaja z gosto smetano in toplim pecivom, od katerega je tako okusno dišalo po sobi.

Vsi so bili še preveč razburjeni in so za nekaj minut nehoté umolknili ter samo ljubeče gledali drug drugega, posebno Zino, katera je objavila, da nikdar ni videla tako goste smetane in okusnega peciva.

-- Naša teta Liza zna to! — rekel je s ponosom Aljoša. — Ona celó navadne kotlete zna tako pripraviti, da vse prste obližeš!

Alekszej Markovič je hodil z bodrim, veselim obrazom po sobi in, gredé mimo sina in Zine, je vsakokrat zadovoljno pogledal na nju in lice njegovo je bilo tedaj še zadovoljnejše in blažje.

Vsi so čutili, da ljubeča se rodovina ne razpade po prihodu novega člana, kakor se to pogosto dogaja, a da se še tesneje združi. Najsrečnejši pa je bil Aljoša, kateri je čuvstvoval, kako je ugodil vsem z izborom svoje mlade tovarišice in zato jo je sam še silneje ljubil.

— Nu, pij, pij, ženka, rekel je, priganjaje jo, — pij, potem pa na ogled našega doma. Kar misliti si ne morem, da bi moja lastna žena v našem rodnem gnezdu távala kakor v lesu.

— Gotova sem! — js vzkliknila Zina, naglo pijoča svoj čaj; sama je že komaj čakala tega zanimivega ogleda.

A teta Liza je ni pustila tako hitro.

— Nič, nič je ne moti! — rekla je Aljoši. — Sam si prosil, da jo moram lepo rediti, a zdaj ji še čaja ne dá izpiti v miru! Hvala Bogu, saj ne gorí, še utegneta! Jej, hčerka, jej lepo; tu izpij drugo čaško, potem pa begajta, koder hočeta!

Vsi so se nasmejali, no teta Liza je ostala pri svoji zahtevi in prisilila Zino izpiti še eno čaško in po-

jesti še nekaj peciva in še le potem se je zadovoljila, rekoč, za prvokrat naj bo dosti.

— Nu, idita, zdaj idita! — dejal je Alekszej Markovič, smeje se sinovi nestrpnosti. — Odpusti ju že, tetka! Tudi záme je čas, da grem na polje!

— Zdaj smeta! — odločila je tudi teta Liza, in Zina jo je še enkrat okretno poljubila, shitéla za možem, prijemši ga za roko, na vrt.

(Zvršetek pride.)

Meni se zdi . . .

T. B.

Svetal in ljubeznjiv in milopazen,
Tvoj pogled bil je záme — zdaj je prazen,
Ljubezni prazen, oster in teman,
Da skoro me obhaja v njem bojazen:
Zakaj ti omrzelo je srcé?
Brez tožbe rad prebódem vsako kazen,
Če prosto iz srcá mi izpoveš,
Kaj vrglo naji je in kdaj narazen.
Kakó sladko sem menil se s teboj!
Ves dan, vsak hip ti bil je záme lazen.
A zdaj —? O meni vse takó se zdi,
Da bil sem morda jaz preveč — pri'azen . . .

Anton Medved.

O psihologiji Lavre Marholmove.

Po nemškem poslovenila *Marica II.*

S pomilovalnim nasmehom čital sem knjigo „Lavre Marholm: Psihologija žene“ (Psychologie der Frau, Berlin, Carl Dunker). Ali naj zatrobim v trobento in pozovem na literarni boj proti njej ženstvo, ki je vrlo in blago v svojem duševnem življenji? Ne da se mi! Bojevita srca naj se razvnamajo, priznavam, da imajo pravico, a meni vsiljujejo se druge misli in ker ni v mojej moči, da bi pomagal Lavri, vpra'am se: Kako se je mogla ta žena tako bridko zmotiti? Ali se vendar naj dvignem in jo kamnjam? Odveč, kajti ta večša ugasnila bo tudi brez mojega kamena. Tudi svariti nočem pred njo, kajti kedor tiči v mrežah njenih umetnostij, ni mu pomagati, pač pa svetovati: najbolje mu je, da si takoj obesi kamen za vrat in skoči . . . v močvirje. Po semnjih kažejo se mršave, pobarvane postave — potujoči umetniki — s poslednjimi močmi v svojih umetnih poskokih — kedo se jim more smejati, kedo se razljutiti? Sočutje vzbudi se v človeku in pomilovanje. I meni se smili — Lavra Marholmova.

Ne samo pokrajna, ves svet je „un état d'âme.“ V svojih tisočeri, zamotanih, navidezno si nasprotujočih utisih: slika ti vedno in vedno spet lastno tvojo dušo. Ti samo projiciraš svojo dušo v druge in pogledaš ljudi za take, kakoršen si sam. Ako hočeš človeka spoznati,